

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο άνθρωπος για τον οποίο μιλούσε ο γέρο Ρούθης, ήταν πραγματικά επικινδυνώδεατος. Κι' εγώ ακόμα δεν άκουγα για πρώτη φορά τ' διοριά του. Ήταν γνωστός στα μέρη αυτά του Μεξικού για τη θηριωδία του.

—“Α, μουρμούρισε ο Ρούθης, ο διάβολος να με πάρη, αν δεν φυτέξω μια καλή σφαίρα στο κεφάλι του άθλιου αυτού, όπου κι' όποτε τον συναντήσω!

Τα ίχνη του περάσματος των Ίνδων διεκρίνοντο τώρα καθαρά στο έδαφος. Τα άκολουθαμε λοιπόν, όσο γρήγορα μπορούσαμε, αν και είμαστε όλοι αφάνταστα κουρασμένοι.

Μά πολύ απ' όλους έμας, ήταν κουρασμένα τα άλλα μας. Τα δυστυχισμένα ζώα είχαν άποκάει. Δεν έκαίπαζαν πειά, δεν έθάδιζαν, σερνότουσαν.

Μόνον ο Μόρος μου άντειχε ακόμα. Άλλά θά ήταν σωστή τρέλλα, να προχωρήσω μόνος μου έμπρός. Έξ άλλου, κόντευε να νυχτώση.

Πράγματι, ο ήλιος έθασίλειψε σέ λίγο. Άρχισε να σκοτεινιάζει. Θά είχαμε βέβαια φεγγάρι, αλλά δεν είχα δικαίωμα να έξαιτλήσω περισσότερο τους συντρόφους μου. Ξεκαθάλλικεφα λοιπόν σέ λίγο, άφησα τ' άλογο μου να βόσκη πλάι μου και κάθησα στών κορμό ενός δέντρου, κατάκοπος, συντετριμμένος.

Οι σύντροφοί μου έκαναν τó ίδιο.

Ήταν δέ τόσο ή κούρασίς των, ώστε σέ λίγα δευτερόλεπτα άποκοιμήθηκαν όλοι. Μόνον εγώ δεν ήμύπορενα να κοιμηθώ. Ή λύπη μου δεν μ' άφηνε να κλείσω μάτι. Ύπόφερα, ύπόφερα όσο δεν φαντάζεται κανείς. Κι' ή άπελπίσιά μου ήταν τόσο, ώστε σέ λίγο, μη μύροντας ά μένω άκίνητος στή θέσι μου, σηκώθηκα, έρασκέλησα τούς κοιμισμένους συντρόφους μου και τράθηξα προς τά δεξιά, όπου έτρεχε ένα διαυγέστατο ποτάμι. Έσκιψα εκεί, γέμισα τίσ φούτρες μου νερό και τó έχυσα στό πρώτω πό. Έπανέλαθα τó ίδιο πράγμα αρκετές φορές. Κι' ή ψυχρολουσία αυτή, μούκανε καλό, μ' έφερε στά σύγκαλά μου, μέ τόνωσε, μέ ξεζάλισε...

Κάθησα κατόπιν στή γλαιοσίμη δχθη και κύτταξα τó νερό πούτρεχε μπρός στά πόδια μου.

Τά χόρτα γύρω μου ήταν πατημένα, τά χαμόκλεσα σπασμένα. Κύτταξα καλύτερα κι' έξακρίθωσα ότι στό μέρος αυτό είχονταν κατασκηνώσει οι Έρουθρό-δερμοι. Ναι, περί αυτού δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία.

Ο κοσμός τού δέντρου, πού άκούμποσα, ήταν χοντρός και γέιοκος. Έπρόκειτο περί ενός έκ τών άγρίων δέντρων τών μερών αυτών, τών καλουμένων μαγεύ. Οι κλόδοι του έφταναν γέρνοντας ως κάτω, ήταν γεμάτοι άγκάτσιο. Τά φύλλα του ήταν πλατείά και βαθυπράσινα.

“Άξανα, καθώς τά περιεργάζόμουν όλ' αυτά άφηρημένος, είδα ότι ένα χαμηλό κλαδί τού δέντρου ήταν σπασμένο κι' ένα απ' τά φύλλα του έτσι τραθηγμένο, σαν σκοπιμώς να τοποθετήθηκε έτσι για να τραθήγη τήν προσοχή τού διαβάτη. Τί εσήμαινε αυτό άραγε;

“Αν και στών ουρανó έλαμπε τó φεγγάρι, τó μέρος πού βρι-

σκόμουν έμενε σκοτεινό, σκιαζόμενο άπό τά πυκνόφύλλα δέντρα. “Άρπαξα τότε μέ λαχτάρα τó σπασμένο κλαδί, τó τράθηξα προς τó φώς τού φεγγαριού και κύτταξα τó φύλλο έκείνο μέ προσοχή.

Θέέ μου!... Μέ τήν πρώτη ματιά πού τούρριξα, ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά. Στό φύλλο επάνω ήταν χαραγμένες μέ κάποιο ξερό άγκάθι αρκετές λέξεις.

Η συγκίνησί μου ήταν άπερίγραπτη.

Τά χέρια μου τρέμαινε.

“Έκοπα τó φύλλο τού μαγεύ, βγήκα σ' ένα μέρος πού φωτισμένο απ' τó φεγγάρι και, μέ δυνατό χτυσικόκαρδι, διάβασα πάνω σ' αυτό τά άκολουθα λόγια:

«Στάβα τών Κομαγών. Στάτευμα μέ πολλούς αιμαλώτους, άνδρες και γυναίκες και μικρές κόρες. Κατενθινώμεθα πρós τά βορειοδυτικά. Έσώθηκα από τó θάνατο. Μά, άλλοιόντα..., άλλοιόντα, φοβόμια πός μέ περιμένει κάποια μεγαλύτερη συμφορά : Ή άτιμία!»

Διάβασα και ξανάδιάβασα τίσ γραμμές αυτές.

Τά μάτια μου είχαν βουρκώσει.

Δεν είχα καμιά άμφιβολία για τó πρόσωπο πούγραφε τά θλιωτέρα αυτά λόγια. Τó σημάωμα πάνω στό φύλλο τού δέντρου δεν είχε ύπογραφή. Μά τί χρειαζόταν ή ύπογραφή; Ή λατρευτή μου Ίζολίνα είχε χαράσει τίς λέξεις αυτές κι' ο Θεός ζέρει μέ πόση άγωνία και πόση τρώρα...

“Ίσως μάλιστα να έσκόπευε να γράψη κι' άλλα λόγια πάνω στό φύλλο τού μαγεύ και να μήν πρόφτασε.

Πάντως ήταν ζωντανή. Ζωντανή!... Είχεν άποφύγει τó θάνατο. Άλλά ή θέσις της ήταν τώρα πού τραγική. Τήν άπειλούσε κάτι χειρότερο, κάτι τρομακτικότερο τού θανάτου. Ή άτιμία!...

“Η λέξις αυτή, ή τόσο βδελυρή, μ' έκανε ν' ανατριχιάζω.

“Άρχισα να βηματίζω επάνω-κάτω έξαλλος, τρέλλος απ' τήν άπελπίσιά μου...

Τήν ίδια μέρα είχε περασει απ' τó μέρος αυτό πού βρισκόμουν ή Ίζολίνα. Είχε κάθισι στήν ίδια θέσι ίσως, είχε άκουπήσει στών ίδιο κορμό τού μαγεύ. Για να μού γράψη πάνω στό φύλλο, εσήμαινε ότι δεν τήν είχαν δεμένη. Έσήμαινε ότι ή τρομακτική της περιπέτεια δεν τής είχε σαλέψει τó μυαλό.

Φτωχή κόρη! Άγαπημένη μου Ίζολίνα!...

Βράχι οι πέτρες όπληχαν λίγο παραπάνω απ' τó μέρος πού βρισκόμουν, στήν δχθη τού ποταμού. Ανάμεσα στίς πέτρες αυτές, θά ξεπαλώθηκε άσφαλώς ή άγαπημένη μου και θά άγνάντευε μακριά, ελπίζοντας τήν ελευθερία της. Ναι, θά ήταν βέβαιη πώς άκολουθώ τά ίχνη της. Θά κύτταζε τήν άντικρυνή δχθη τού ποταμού μέ λαχτάρα και θά φιθύριζε τ' όνομά μου...

Δύστυχη, λατρευτή Ίζολίνα. Τί θά γινόταν ανάμεσα στούς άγρίους και αίμοχαρές Ίνδους; Θά ήταν μισόγυμνη, όπως τήν άρπαξαν απ' τó κρεβάτι της οι άρχειοι Μεξικανοί άντάρτες και τήν έδεσαν πάνω στό λευκό άλογο. Θά ήταν τάλαιπωρημένη πολύ. Πώς θά

θά κύτταζε τήν άντικρυνή δχθη τού ποταμού μέ λαχτάρα...

μπορούσε ν' άνθξει τὸ ἀθρόατο αὐτὸ ἄνθος, ἀνάμεσα σ' ἑνὸς ἀμφιμήχανο ἀμέωρα, κί' ἔτσι ζεστάθηκαν ἀρκετά.

Πάνω στὶς κρυφοφωτιές αὐτές, ψήσαμε σὲ λίγο καὶ μερικά πουλά, πού εἶχαμε σκοτώσει τὸ ἀλόγεμα.

Οἱ οὐντροφοὶ μου ἔφαγαν καὶ σὲ λίγο ξανακοιμήθηκαν πάλι. Μόνον ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ βάλω τίποτε στὸ στομάχι μου. Οὔτε μὲν ἔκλεισα ὅλη τὴ νύχτα. Ἀγρυπνοῦσα καὶ ζητοῦσα νὰ βρῶ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ἐλευθερώσω τὴν Ἴζολίνα.

Ἐπιτέλους ἡμέρωσε.

Ἡ παγωνιά ἦταν διαπεραστική, μὰ αὐτὸ ἔκανε εὐτυχῶς τοὺς συντρόφους μου νὰ σηκωθοῦν καὶ ν' ἀρχίσουν νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ νὰ ξεκινήσουμε.

Σὲ λίγο εἴμαστε ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

—Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ρούθης. Ἐ' ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν Ἴνδων καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ γίνη κατόπιν. Ἔχετε ὥστόσο τὸ νου σας. Ἄν μὰς δοῦν, ἂν μὰς ἀντιληφθοῦν, θὰ τὴν ἔχουμε ἀσχημα. Εἶνε ἕκατό καὶ περισσότεροι καὶ εἴμαστε μιά ντουζίνα μονάχα.

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου. Τὰ ἴχνη τῶν Ἐρυθροδέριων ἦσαν πολὺ καθάρα στὸ μονοπάτι τοῦ δάσους, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφιππεύουμε γιὰ νὰ τὰ διακρίνομε.

Τοῦ ἔρωτα ἔτοιμοι.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ!

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει ἀρκετά.

Τὸν πρὸ ὀλίγου κατακάρφαρον οὐρανὸ εἶχαν σκεπάσει ἰσάως τεράστια σύννεφα. Τὸ φεγγάρι κρύφτηκε πίσω ἀπὸ αὐτά. Πάγωμενος ἀνεμὸς ἄρχισε νὰ φυσᾷ...

Γύρισα τὴ στιγμή αὐτὴ καὶ κύτταξα τ' ἄλλα γὰς. Τὰ δυστυχισμένα ζῶα ὑπέφεραν φαίνεται τρομερὰ ἀπὸ τὸ κρύο. Εἶχαν πάψει νὰ βόσκουν καὶ εἶχαν στριμωχτῆ σύρριζα στοὺς πῶ πυκνοὺς θάμνους.

Μὰ καὶ οἱ οὐντροφοὶ μου δὲν ἄργησαν νὰ ζυπνήσουν, ἀισθανόμενοι μέσα στὸν ὕπνο τους τὸ τσουχτερό κρύο.

Μόνον ἐγὼ δὲν ἐκρύωνα καὶ τόσο. Ἦμουνα συνηθισμένος ἀπὸ τέτοια, εἶχα ζήσει σὲ πολὺ ψυχρὰ μέρη κί' ἐπὶ πλέον ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελπισία μου μ' ἔκαναν σχεδὸν ἀνάσθητο στὸ κρύο, στὴ ζέστη, στὴν κούρασι.

Οἱ οὐντροφοὶ μου σηκώθηκαν ὥρα ὄρθιοι κί' ἄρχισαν νὰ βαδίζονταν πάνω-κάτω γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

—Διαβολόκρυο! μουρούρισε ὁ Κουακεμπές. Τί βρωμῶτος, μὰ τὴν ἀλήθεια! Τὴν ἡμέρα σὲ ψῆνει ὁ ἥλιος καὶ τὴ νύχτα σὲ κοκκαλώνει ἡ παγωνιά...

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας ἐπρότειναν τότε ν' ἀνάψουμε φωτιά, γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε.

—Ὅχι, ὄχι, πού νὰ πάρῃ ἡ ὄργη! φώναξε ὁ γέρο Ρούθης. Αὐτὸ θὰ ἦταν ασοτὴ τρέλλα. Φωτιά, τὴ στιγμή πού εἴμαστε τόσο κοντὰ στοὺς Ἴνδούς! Γιὰ νὰ τοὺς δώσουμε δηλαδή νὰ καταλάβουν ὅτι τοὺς ἀκολουθοῦμε. Πού ξέρετε, ἂν κανένα ἀπόσπασμα ἀπ' αὐτοὺς δὲν περιφέρεται ἐδῶ γύρω; Λημονίστε ὅτι νὲ λίγη ἀπόσπασα ἀπὸ δῶ, βρήκαμε, ἐνὼ ἐρχόμαστε, τὴ βουθαλὴ κάποιου Ἴνδου ἀρχηγοῦ;

—Ἀσφαλῶς, θάπεσε ἀπ' τ' ἄλογό του, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Στὸ μέσα μέρος της εἶνε γεμάτη ἱερολυφικά. Ὁ πολεμιστὴς αὐτὸς ἔχει γράψει δηλαδή ἐκεῖ τὴν ἱστορία του, τὰ κατορθώματά του. Ποῖός μου ἐγγυᾶται λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ἔσπειε μερικοὺς πολεμιστὰς νὰ ζητήσουν τὴ βουθαλὴ του; Ὅχι φωτιά λοιπὸν. Θὰ ἦταν λάθος ἀσυχώρητο. Καλύτερα νὰ ξεπαξιόσουμε ὡς τὴν αὐγὴ, παρὰ νὰ δεχτοῦμε κάμποσα βέλη κατάστηθα. Τί λές, Βίλλη;

—Εἶμαι ἀπόλυτως συμφωνὸς μαζί σου, Ρούθη.

—Μπράβο, Βίλλη! Ἐσὺ, παιδί μου, ἔφαγες τὴ ζωὴ σου στὴ ζούγκλα καὶ ξέρεις ἀπὸ τέτοιες κακοποτιές.

Μὰ τὸ κρύο ὅσο πῆγαινε καὶ δυνάμωνε.

Αὐτὸς ὁ γέρο Ρούθης κρύωνε πολὺ.

—Μπρρρ! μουρούρισε σὲ λίγο. Φτάνει ὡς τὰ μεδούλια τὸ ἔρημο! Μὰ νὰ μὴ μὲ λένε Ρούθης, ἂν δὲν τὸ κανονιστὸν τὸ ζήτημα αὐτὸ ἄνε-σθῶσε. Φωτιά θέλετε, παλληκάρια μου; Θὰ τὴν ἔχετε ἀμέωσα.

Πραγματικά, μέσα σὲ λίγα λεπτά ὁ Ρούθης ἔκανε θαύματα. Ἔσκαψε μιά τρύπα στὴ γῆ, τὴ μισογέμισε ξύλα ξερὰ καὶ τ'

Προχωρῶσα πρῶτος ἔμπρός, καθάλαα στὸ Μόρο μου...

κτύπελα ἀπὸ πορσελίνα, κομμάτια ἀπὸ μουσικὰ ὄργανα τῶν λευκῶν, φύλλα ἀπὸ μουσικὸ βιβλίο, γισμίσμα, κουρέλλια μεταξωτῶν ὕφασμάτων καὶ βελούδων, μιά μεταξωτὴ παντοφλά, ἀνήκουσα σὲ κάποια πλοῦσα Μεξικανίδα καὶ χίλια-δύο ἄλλα μικροπράγματα, ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴ πού διενήργησαν οἱ Κομάγ-α προερχόμενα.

Κύτταξε ὅλα αὐτὰ τὰ ἴχνη μὲ βαρεῖα τὴν καρδιά μου καὶ οὐλογοῦμαι:

—«Θεέ μου!... Σὲ ποῖο μέρος, σὲ ποιά χλοερὴ γωνιά πέρασε τὴ νύχτα της ἡ Ἴζολίνα; Ποῦ κοιμήθηκε ἀραγε ἢ ποῦ ἐαγρύνησε, κλαίγοντας ἢ ἀτυχη κὸρη!...»

Ἐνῶ ἔκανα τίς σκέψεις αὐτές, μ' ἐπληρίασε ὁ γέρο Ρούθης, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ, διπλωμένο στὰ τέσσερα.

Πάνω στὸ χαρτί αὐτό, πού προήρχετο ἀπὸ κάποιο τετράδιο μουσικῆς, ἔκ τῶν λαφύρων τῶν Ἴνδων, ὕπηρε γραμμένον τὸ δ-νομά μου: «ΒΑΡΦΙΔΑ».

Ἡ καρδιά μου χλόπησε δυνατὰ.

—Ποῦ τὸ βρήκες αὐτό, Ρούθη; ρώτησα. (Ἄκολουθεῖ)